

Hur man förlorar en kontinent på 60 år

HUR MAN FÖRLORAR EN KONTINENT PÅ 60 ÅR - EN MANUAL FRÅN WASHINGTON

Bortom Monroe: en kontinent som slutar buga

USA:s självutnämnda mission i världen är lika gammal som dess flagga och lika högljudd som dess hangarfartyg: man surfar över alla hav, inte för att dominera dem förstås, utan för att "säkerställa den fria navigationen" - en fras som i US-amerikansk diplomati översätts till "vi kör var vi vill."

Monroedoktrinen hävdar att Latinamerika är USA:s bakgård. Helms-Burton är lagarna som reglerar USA:s blockad av Kuba

Tillsammans med 800 militära baser, ett globalt sanktio-maskineri och en juridisk moral som ständigt muterar efter behov, har Washington byggt ett imperium där varje kritiskt land påminns om hur tunna linjerna är mellan "allierad", "fiende" och "målzon".

Latinamerika behandlas fortfarande enligt Monroedoktrинens förbannade evangelium: "Amerika åt amerikanerna." Ett mantra som så praktiskt utesluter alla amerikaner som råkar tala spanska, portugisiska eller quechua. Stackars det land och den president som försöker stiga ur denna skugga; de får snabbt lära sig att USA:s "hemmaplan" sträcker sig från Alaska till Eldslandet, och därefter ut i Stilla havet "för säkerhets skull.

Ta Kuba. Ett litet land med en monumental förmåga att överleva. Sextio år av blockad, hot, isolation och ekonomiskt strypgrepp. Har USA lyckats? Nej. Det enda som har bevisats är att ett litet karibiskt land kan ha större uthållighet än ett globalt imperium med diplomatiska vredesutbrott.

Och Venezuela? Konflikten där började inte med olja utan med något mycket farligare: Hugo Chávez hade mage att kritisera imperialismen offentligt. Sedan dess har USA prövat allt "statskupsförsök, kravaller, ekonomiskt stryprekommenderade program,

och den absurda farsen att utnämna Juan Guaidó till alternativ president. Venezuela skulle enligt planen kvävas ekonomiskt tills folket reste sig. Problemet med sådana strategier är att de brukar kväva barn och äldre långt innan de kväver regeringar.

Under pandemin förvandlades sanktionerna till en humanitär katastrof: mediciner, hjärtmedicin, insulin, cancerläkemedel ? allt blockerades. Det är inte nytt. I Irak dog en halv miljon barn under sanktionerna, en siffra som USAs utrikesminister Madeleine Albright avfärdade som ?ett pris värt att betala.? Så fungerar imperier: det är alltid någon annans barn som ska offras.

Att länder i Syd, öst och Mellanöstern långsamt distanserar sig från Washington är därför inte konstigt. Shanghai-samarbetet, BRICS och nya regionala block är födda ur den enkla insikten: USA vill vara världens polis, åklagare och bödel samtidigt.

I Venezuela hade en ansvarsfull US-amerikansk politik kunnat handla om dialog mellan regering och opposition. Förtroendeskapande åtgärder. Avspänning. Stabilitet. Men istället valde man att ? tillsammans med Norges Nobelkommitté, som på sistone verkar dela ut politiska projekt lika lättvindigt som fredspriser ? skapa en ny politisk Frankenstein: María Corina Machado, en figur som öppet drömmer om US-amerikansk marinkår i Caracas. Ja, varför inte? Om man ändå förlorat ett par statskupper kan man ju alltid beställa en invasion som room service.

Så när ryska flottan nu ankrar i Venezuelas hamnar är budskapet inte subtilt: Latinamerika är inte längre er bakgård.

Det är en kontinent med egna allianser, egna lojaliteter och en allt tydligare immunitet mot hegemonins gamla trick.

Och USA? Det får nu erfara en obekvämläxa: När du behandlar världen som en schackbräda händer det ibland att pjäserna börjar flytta på sig själva.

Luis Abascal, spansk journalist. 251118

Akut orkaninsamling

Svensk-Kubanska Föreningens Medicinkonto är öppet för en akut orkaninsamling- efter den förödande stormen Melissa. Pengar behövs för återuppbyggnad och Kuba är utestängd från krediter, lån och bistånd på grund av blockaden. Varje bidrag är värdefullt. Stort tack!

Insamlingskontot Mediciner för Kuba, märk inbetalningen med "orkan"

pg 23 57 15-0

Swish 123 182 37 72

